

mulighed for at blive til virkelighed samme sted.

Felt nr. 1: et stabilt valutaområde uden spekulationspres. Felt nr. 2: et godt miljøområde, bedre end mange andre, men som også kan blive bedre endnu. Felt nr. 3: en klog beskæftigelsespolitik og økonomisk strategi, som nyder godt af, at vi kan samarbejde frem for det modsatte. Felt nr. 4: et område, hvor fattigdom bekæmpes, hvor respekt for mindretal og menneskerettigheder er til stede, og hvor der er en klar fælles holdning i antiracistisk retning. Felt nr. 5: et område, hvor velfærdsideen, rammen og markedsøkonomien er til stede. Og endelig til sidst felt nr. 6: et indre marked, der ikke alene bygger på at rive alle indirekte og direkte statstilskud væk – det skal vi jo, det er det, vi arbejder med – men også bygger på, at vi ikke skal konkurrere hinanden ud på social dumping.

Disse seks principper er gode hver for sig og uomtvistelige, i hvert fald set med regeringens øjne. Men det unikke er, at vi kan kombinere de seks principper i samme region, hvis vi er dygtige nok til det, og det mener jeg faktisk regeringen og Danmark som helhed har en fantastisk central interesse i.

Endnu en gang til dem, der ligesom har taget et andet standpunkt og sagt, at i enhver henseende og i al fremtid vil de slet ikke have med eurosamarbejdet at gøre: Husk nu, at noget af det, der kan sætte et politisk arbejde for bedre vilkår for den brede befolkning i stå, er et enormt valutaspekulationspres på en regering, på et land. Danmark ved det af smertelig erfaring, vi så det i 1993, da valutabeholdningen også i Danmark faldt og faldt og faldt.

Derfor er visionen om at finde seks principper, der er kombineret inden for den samme region i Europa, så stærk. Det er en vision om, at det er os politikere, der træffer beslutninger over grænserne til gavn for hinandens befolkninger, at det ikke er markedet alene, der træffer beslutninger, som vi så passivt bagefter kan indrette os efter. I det lys synes jeg man skal se den danske debat for eller imod.

For Danmarks vedkommende må jeg sige, at det er en god aftale, vi har fået om ERM II. Jeg er derfor dybt uenig med Enhedslisten i forslaget om, at vi skulle opsige ERM II-aftalen. Det ville være dybt tragisk for landet, og jeg forstår slet ikke, at Enhedslisten kan stille et sådant forslag. Det ville ramme helt negativt på en

række felter; jeg skal ikke gå i detaljer, men jeg synes, det skal siges.

Når vi så ser på den ERM-aftale, Danmark har fået, må vi jo også sige sandheden om, hvilke krav den stiller til vores egen økonomiske politik.

Det er jo ikke en aftale om plus-minus 2½ pct., der bare pålægger de andre nogle forpligtelser. Den pålægger selvfølgelig også os nogle forpligtelser. Den aftale virker kun fuldt og helt, som den skal, hvis vi fører en ansvarlig økonomisk politik.

Man kan sige, at de krav, der stilles til den danske økonomiske politik, vil være lige så stærke, og på en række felter endda stærkere, end de krav, der stilles til eurolandene som sådan.

Hvis vi så skal se yderligere på fordele og ulemper, tror jeg, det er korrekt at sige, at renteomkostningerne ved at stå udenfor efter alt at dømme, efter alt, hvad vi ved, vil være højere end ved at være indenfor.

Hvor store meromkostningerne vil være, afhænger af to ting: Det afhænger for det første af styrken af euroen som valuta – det kan vi se, når den er etableret – og det afhænger for det andet af vor egen økonomiske politik.

Der er noget andet, som også handler om virksomhedernes omkostninger. Fru Lene Espersen var inde på det, fru Charlotte Antonsen var inde på det, flere var inde på det, også hr. Ole M. Nielsen og fru Elisabeth Arnold tror jeg strejfede det.

Jeg er enig i den grundlæggende betragtning, som især fru Susanne Clemensen fremdrog, og det er, at et valutasamarbejde a la euroen for Danmarks vedkommende vil give en bedre situation for danske virksomheder. Det at tilhøre et valutaområde som f.eks. euroen vil give os lavere vekselomkostninger sammenlignet med den nuværende situation, vil give os lavere valutaforsikringsomkostninger for virksomhederne sammenlignet med den nuværende situation og vil dermed også give os en konkurrenceforbedring sammenlignet med den nuværende situation. Det er tre uomtvisteligheder, som man ikke behøver at anfægte, for sådan er det.

Som hr. Ole M. Nielsen siger: Vi skal bare være klar over, hvad prisen for vores politiske valg er. Vi skylder selvfølgelig hinanden at sige, hvad der er bedst, og hvad er mindre godt. Her kan det konstateres ligesom for rentens vedkommende, at der er åbenlys forskel på at være indenfor og udenfor.